Carla Simón: «D'adolescent, no sé què hauria fet sense el Truffaut... Espero que torni»

La cineasta va presentar ahir a Girona el curt «Flamenco», la seva primera aventura amb el cinema musical, mentre treballa en un llargmetratge diferent però de la mateixa temàtica

Després de tancar la trilogia familiar d'Estiu 1993, Alcarràs i Romería, Carla Simón afronta nova etapa amb un bon grapat de fronts oberts on, de moment, destaca el musical. Mentre la cineasta crescuda a les Planes d'Hostoles preparava un llargmetratge vinculat al flamenc, va sorgir una proposta del productor Óscar Romagosa per tractar, justament, aquest gènere, però en un curt. «Em sembla un format molt lliure i em va interessar explorar la tensió entre tradició i avantguarda, intrínseca al flamenc, perquè es transmet de generació en generació», explica Simón. El resultat va ser Flamenco, una obra molt coral, amb Rocío Molina com a intèrpret (o bailaora) principal i participació, entre altres, de Niño de Elche. El curtmetratge va projectar-se ahir a l'Auditori Josep Irla de Girona dins els festivals FlamenGi i Temporada Alta, amb unes cent cinquanta persones omplint el recinte pels divuit minuts de metratge.

Carla Simón

— Cineasta

No és un curt convencional, de fet, no té diàleg, i juga constantment amb la dansa, el moviment, i un gruix important d'imatges d'arxiu. «Que les coses siguin menys narratives permet més l'experimentació, i la veritat és que és un plaer treballar des d'aquest lloc, sense haver d'explicar tant i trobant la poesia en el gest, en aquest cas, coreogràfic», explica Simón. Fer-ho al costat de Rocío Molina ha sigut «molt bonic, un plaer», perquè tot i venir d'arts diferents van adonar-se que «en la manera de posar-les en comú, teníem un vocabulari compartit. Va haver-hi molt diàleg, molt suggerir, provar, i molt respecte de l'una cap a l'altra», afegeix la cineasta, recordant que «a més, som de la mateixa generació, ens trobàvem en moments semblants a nivell creatiu i vital, i va fer el procés molt fluid i orgànic».

Flamenco també ha estat aire fresc per Simón després de diverses pel·lícules de caràcter personal. «Vinc de retratar les meves famílies, i em ve de gust sortir una mica d'això que conec tant i entrar en universos, mons que m'interessen, i treballar-los des de l'emoció del cinema», comenta. El flamenc, és clar, n'és un: «Té grans personatges, grans artistes, gent amb qui em ve molt de gust treballar», afirma Simón, tot i admetre que «no vinc del flamenc para nada, el pare ens en posava quan érem petits, però no tinc un coneixement molt extens». Fos com fos, sí que sap «què transmet», ja que «sempre travessa i funciona molt bé per parlar d'emocions contradictòries: amor, mort».

Carla Simón i Rocío Molina durant la presentació del curt a Girona. / David Aparicio

Com a cineasta, igualment, destaca la profunda connexió entre l'art del film i del flamenc, que «és un gènere en si en la història del cinema espanyol. Crec que és bo agafar el llegat i continuar-lo», diu.

Sobre el llargmetratge, «encara no es pot explicar», però serà un projecte diferent al del curt.

Havent crescut a les Planes d'Hostoles, i amb passió des de sempre pel cinema, Simón coneixia bé el Truffaut abans de ser-hi assídua com a cineasta, presentant els seus projectes. Per tot plegat, va rebre amb tristor la notícia del seu tancament, i desitja que es trobi una solució a l'empantanegament en què es troba avui l'equipament. «Va tancar en un moment on estava funcionant. Era una casa per molts, per veure cinema que no arriba a Girona de cap altra manera», valora la cineasta, remarcant «la gestió que estava fent per portar-nos, als cineastes, tenir diàlegs amb el públic...». Tant, de fet, que «era una cita quasi obligatòria quan estrenàvem una pel·li. En el meu cas toca de prop, però crec que era així per molts», lamenta, apuntant que, en les presentacions, «passàvem per Girona perquè era el Truffaut i la gent que ho porta».

Notícies relacionades

Així, Simón sospira que «és molt trist que Girona s'hagi quedat sense el Truffaut, sense sales d'aquesta mena», ja que «la distribució de cinema independent en una ciutat mitjana és difícil. No sé què hauria fet l'adolescent que era quan vivia al meu poble si no hi hagués Truffaut... Espero que torni».

Subscriu-te per seguir llegint

Font de l'article: https://www.diaridegirona.cat/cultura/2026/11/27/carla-simon-d-adolescent-hauria-136891563.html